

Un pas més

Fabià Estapé repassa en aquesta crònica el camí errant de Javier de la Rosa, que finalment l'ha dut a presó. El sistema econòmic espanyol sembla que es neteja.

Tenim uns dies de frenètica activitat. Mirin, l'home misteriós que es diu Javier de la Rosa ha entrat a la presó: després d'uns dies a la Model de Barcelona, raons de seguretat l'han portat a Brians. Males veus diuen que li havien arribat veus com ara aquesta: "Al·là és gran i no oblida". Sigui com sigui, la plana major de Javier de la Rosa –l'home que va començar a fer carrera al Banc Garriga i Nogués– i que va tenir lligams gairebé inexplicables amb els financers "exters" de Kuwait, fins a mobilitzar unes inversions acostades als 500.000 milions de pessetes, i que va sofrir, com un tal Mario Conde, els efectes de la invasió de Kuwait per les tropes malgirbades de Saddam Hussein (2 d'agost del 1990), ha protagonitzat tota mena d'aventures fent papers diferents: per exemple, en l'operació fallida de la fusió del Banc Central amb el Banco Español de Crédito. Javier de la Rosa remenava diners i estava darrere d'operacions com la creació de Grand Tibidabo i el gran Parc d'Atraccions de Vila-seca/Salou.

Aquesta última inversió ja superava els recursos, crèdits a banda, de Javier de la Rosa –i això que mentrestant organitzava amb capital nord-americà la nova clínica Teknon, confiada a la direcció de la seva muller, Mercedes Missol–. En els molts

Javier de la Rosa. Encara és a presó.

avatars que ha passat Javier de la Rosa, no li han mancat suports públics de les màximes autoritats. Fixin-s'hi bé. En un acte públic relativament recent, el president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, va dir que De la Rosa era "un empresari modèlic" –al·lusió a empreses salvades pel financer, amb els seus llocs de treball– i subratllà també la seva decisiva

aportació al gran Parc de Vila-seca/Salou.

Però les coses començaren a capitombar. El vice-president del Govern central, Narcís Serra, que en sap molt de la història de Javier de la Rosa i del seu pare Antonio, escàpol de la justícia, va remarcar que l'ICO (Institut de Crèdit Oficial), deixaria al parc la xifra, ben respectable, de 15.000 milions de pessetes, amb la condició que en desaparegués Javier de la Rosa. L'empresari modèlic no ho era tant com sembla. Després dels afers de la compra de la Corporación Nacional del Leasing, l'operació Grand Tibidabo va precipitar la fallida.

El senyor Javier de la Rosa, en un gest que semblava digne de respecte, va cedir el 26% de les seves accions pel preu modèlic d'una pesseta. El mal és que després es va saber que tot, sense excloure'n el iot de luxe, era hipotecat. Ara han establert per a l'esposa de Javier de la Rosa, Mercedes Missol, una fiança de 250 milions de pessetes –que no són gran cosa al costat dels 13.000 milions imposats al marit–, amb l'avertència que, si dimecres no presenta un aval suficient, li faran un embargament.

La lliçó és important. S'ha fet un pas més en el camí de la neteja del sistema econòmic.

Fabià Estapé

Actualitat d'una no actualització

Segons Josep Murgades, l'actual campanya anticatalana orquestrada a Madrid ja ha servit, almenys, perquè la reforma de la llei de normalització s'estanqui.

Algú es recorda del 23-F-1981? L'intent involutiu de cop d'estat protagonitzat per un tinent coronel de la Guàrdia Civil espanyola va anar precedit d'unes poques setmanes –gairebé en sincrònica i simptomàtica coincidència– de l'anomenat *Manifiesto de los 2.300*, contra la recuperació funcional de la llengua catalana dins el seu territori històric i

a favor del manteniment de l'hegemonia absoluta del castellà. Era aquesta una mostra més del ràpid desacomplexament que experimentava el nacionalisme espanyol després del natural desconcert inicial que havia seguit a la mort del dictador.

Algú es recorda de l'èxit "suficient" d'aquella temptativa colpista? Se'n va derivar una *Gleichschaltung* coneguda amb el

nom deliberadament eufemístic de *Ley de armonización del proceso autonómico*, en virtut de la qual es frenava el procés d'autonomització de les també eufemísticament dites *comunidades históricas* i es refermava, a la baixa, la teoria del *café para todos*. Per això també és que la llei anomenada de "normalització lingüística de Catalunya", consensuada per totes les for-

ces parlamentàries catalanes el 1983, naxia ja tarada i del tot invàlida per a tot allò que, teòricament, deia proposar-se en relació amb el ple restabliment d'usos i funcions de la llengua del país.

Algú es recorda de com ja de bon antuvi aquesta llei va ser qualificada per moltes veus crítiques de simple despenalització del català i de com, menys de deu anys després d'haver estat aprovada, ja a començaments de la present dècada, van començar a sortir veus de dins les mateixes institucions de poder clamant per la seva reforma, si veritablement es volia fer-la mínimament apta per a aturar l'avanç imparable que experimenta l'espanyol a Ca-

talunya en detriment de la llengua autòctona?

Doncs bé, l'èxit altre cop "suficient" d'aquesta segona gran ofensiva espanyola —ara sota aparences més "democràtiques" que l'anterior— contra la nació catalana i a favor de l'Espanya eterna comença a ser novament palpable. El *Cid Campeador* continua guanyant batalles. Perquè, qui gosa tornar a posar ara damunt la taula la urgentíssima reforma en profunditat de la llei de normalització lingüística després de la campanya d'intoxicació engegada contra la llengua catalana, des del setembre de l'any passat, per part de tot de mitjans comunicatius espanyols, de partits

polítics i, més recentment, de les mòries —tanmateix prou batalleres, en aquest terreny— de l'Acadèmia més espanyola de totes les que es fan i es desfan?

És tan significatiu com alhora preocupant que aquesta lluita per la llengua resti només en mans de forces que es proclamen obertament independentistes, mentre que les altres o bé la boicoten amb contumàcia o bé es limiten a fer-hi la puta i la ramoneta tot passant-hi de puntetes.

La trista actualitat de la projectada reforma de la llei de normalització lingüística és que hagi deixat de ser actual només perquè l'espanyolia bramula amb renovat *ardor guerrero*. **Josep Murgades**

Belloch i la Guàrdia Civil

Hi ha en marxa un procés, impulsat pel ministre Belloch, de neteja d'imatge de la Guàrdia Civil, molt danyada per l'afer Roldán. Ho explica Xavier Rius Sant.

El honor ha de ser la principal divisa del *Guardia Civil*; debe, por consiguiente, conservarlo sin mancha. Una vez perdido, no se recobra jamás", diu l'article 1 del reglament de la Benemèrita. Ara, el ministre d'Interior i Justícia, Juan Alberto Belloch, s'ha trobat amb la necessitat d'haver de rentar les moltes taques que han aflorat dins del cos amb el cas Roldán. Aquest escàndol, que encara cueja, ha destruït la imatge de modernització que s'havia anat construint des del 1985, quan Luis Roldán assumeix la direcció de l'institut armat. Aquest cos fins llavors era sinònim de 23-F, dels fets d'Almeria i de tantes situacions esperpèntiques que alimentaven els fantasmes de l'Espanya tràgica.

Amb Roldán es modernitzen els vehicles, es creen unitats d'actuació antiavallots —que fan que els tricorns i els cops de culata siguin substituïts per cascos verds i pilotes de goma—. Mentrestant, el cos s'involucra cada cop més en la lluita antiterrorista, tot actuant fins i tot a les grans ciutats, i el coronel Rodríguez Ga-

Juan Alberto Belloch. El ministre vol democratitzar la Benemèrita.

lindo, cap d'aquesta lluita a Euskadi, aconsegueix notables èxits —poc abans dels Jocs, es va donar un cop important a la cúpula d'ETA.

No obstant això, fets com les traves a les investigacions per tortures de la jutgessa Elisabet Huerta pel cas Linaza mostraven que els canvis no havien eliminat mètodes propis del règim anterior. Però la cruesa dels atemptats d'ETA contra casernes com la de Saragossa o Vic feia que s'oblidessin les tortures i així la Guàrdia Civil apareixia davant la societat com un

cos modern i eficaç. Les modificacions legislatives i les missions que duen a terme com a cascos blaus a El Salvador o a Angola corroboraven aquesta nova imatge, si bé a Catalunya i Euskadi, especialment, aquests canvis no modificaven el sentiment tradicional de rebuig cap a aquest cos, identificat amb la repressió nacional durant dos segles.

Les investigacions iniciades el 1988 pel fiscal en cap de Donostia, Luis Navajas, per l'enriquiment del coronel Galindo i la seva possible vinculació a xarxes de narcotràfic, que-

daven ajornades, sobretot perquè HB les utilitza com a instrument per atacar el cos. L'assassinat per part d'ETA de l'empresari José Santamaría, implicat pel fiscal Navajas en la xarxa clandestina de Galindo, va aturar definitivament les investigacions.

En aquest context, la premsa comença a desvelar l'enriquiment de Roldán, mentre es desmantella la UCIFA o Unitat Anti-droga i els seus membres són processats per posar en circulació droga confiscada. Després, amb Roldán ja pròfug, surt a la